

metés költségeiről tárgyaltak a lelkésszel. Ezzel eltelt két nap. Közben a foglyok megmosták a hullát. Valaki adott inget, más egy bő gatyát. Így rendbehozva, koporsóba tették az istenrabját.

Aztán a pap jött és Kirku végre elhagyta a cellát. Egy szekérrre tették a börtönudvaron, hol teljes létszám mellett megkezdődött a szertartás.

A pap elénekelte a dalt, sőt egy prédikációt is tartott. Nos, az éneket bánja a kő, akadt olyan is, akinek tetszett. De a prédikációt a foglyok sokáig eszükbe tartották.

Azt mondta a pap, hogy Kirku bűnös volt és nem vezekelt, nem félt istentől, a sok bűnért, a világon a pokol kinjaiban fog fürödni. Nem egy évig, nem két évig, nem tíz évig, hanem per omnia secula seculorum!

Igy folytatta a lelkiatya a dolgot, amit nem ő kezdett el és az emberi törvényekhez, melyekért Kirku negyven és két évig túrt, hozzácsapott még egy utolsó fenytést könyörületesen. Mindörökre.

Gyorgya nagyatának azonban ez már mindegy volt. Szigorú arcát a laposra tákolt ládából a törvények sokemeletes házára szegezte. Tarkója a koporsó fenekét nyomta. Fehér-tüskés álla kemény, könyörtelen mozdulatba meredt. Lehet, hogy a végén, a legvégén az öreg mégiscsak feltörte a diót, rájött, hogy hol van a kutya eltemetve: kit hizlalt az ő éhsége, ki préselt bort az ő kinjaiból, ki bűne a sok büntett.

Kirku elment. Nem bucsuzott senkitől, nem bocsátott meg senkinek. Meghalt. „Cipeljétek ti magatok tovább törvényeiteket, paragrafusaitokat, kabátjaitokat és ráadásul az én holttestemet!”

Én azonban, ügyetlen író és Kirku pajtása és barátja, nem nyugodtam bele, hogy Kirkut odavigyék, ahová orrhangján a pap utalta. Karjaimba vettem kicsi, sokat szenvedett testét és odahelyeztem, ahol a helye. Sok olyan van ott, mint Kirku és naponta ujak érkeznek. Lefektettem őt szorosan a többi mellé, hogy ne legyen olyan kutya-egyedül s mert egykor én is ott találok helyet.

Keresztek nem állnak rajta, harangok nem zugnak felette. De a kemény szél és a perzselő nap virágokat fakaszt és testvérek hullatják rá meleg könnyeiket.

KATALÁN DAL A XIII. SZAZADBÓL

Fordította: FALUDY GYÖRGY

Étlen, szomjan, leköpvé és kizárva,
sántán, bénán, süketen és vakon
járunk koldusdalunkkal házról-házra
jeges telekben s izzó nyárnapon.

A köd a házunk, könny a feleségünk,
borunk az árok, ételünk a sár,
de néhanap egy boldog házhoz érünk,
hol a szakácsnő bő moslékra vár.

Ilyenkor csak zabálunk és bőfögve
iszunk, s aztán, sok megveszett bolond,
bénán bokázunk s elmondjuk röhögve,
hogyan rohadt le orrunkról a csont.

De ha oly házhoz érünk, hol kidobnak,

s kenyér helyett szitkot s rugást ka-
punk:
onnan némán megyünk tovább s ti-
tokban
a falra egy keresztet mázolunk.

Tovább megyünk a végtelen világnak,
s megdöglünk egyszer egy vén csür
alatt

a férgek undorodva megzabálnak,
de a kereszt a házon ott marad.

S egy vak, lámpátlan nyári éjszakában
lesz egy barátunk még, ki arra tart,
s megáll a háznál s körbe járja,
s megint megáll s fölgyújtja majd.